

РЕШЕНИЕ

№ 6476

гр. София, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5917** по описа за **2023** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Д. М. Т. чрез адв. Д. от АК С. против Решение № 2366/22.05.2023 г., постановено по АНД № 7601/2022 г. по описа на СРС, с което е изменено Наказателно постановление /НП/ №СО-ЗУО-Д-21-23-070/03.05.2022г. на Кмета на Столична община, като е намалено наложеното на Д. М. Т. административно наказание глоба по чл. 133, ал. 1, т. 1 от Закона за управление на отпадъците от 600лв на 300.00 лв.

В жалбата се релевират доводи за неправилност на оспореното съдебно решение, поради допуснати нарушения на материалния закон, процесуалните правила и при явна несправедливост на наложеното наказание. Изтъква се липса на вредоносен резултат, както и основания за приложимост на чл. 28 от ЗАНН.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Д., който поддържа жалбата и моли да се отмени решението на СРС и потвърденото с него НП. Представя писмена защита. Претендира разности на основание чл. 38 ал.2 от ЗА.

Ответникът не се явява , не се представява.

Представителят на СГП изразява становище за правилност на изводите на СРС, моли решението да се остави в сила.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл. 348 от НПК, вр.чл. 63, ал. 1, изр.2-ро ЗАНН и тези, за които следи служебно на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, вр.чл. 348 и чл. 354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да потвърди наказателното постановление СРС е приел, че е установено по безспорен начин авторството на деянието и вината на извършителя. От гласните доказателства, както и от снимковия материал е установено, че на 14.11.2021г. в [населено място], район „П., на ъгъл между [улица]и [улица]жалбоподателят изхвърля строителни отпадъци на пътно платно, които превозил в свое МПС-„Шкода“ с рег . [рег.номер на МПС] , което е извън определените за целта места, инсталации и съоръжения за обезвреждане и/или оползотворяване , с което е нарушил разпоредбата на чл. 133 ал.1 от ЗУО. Направил е подробен анализ на събраните в хода на съдебното производство доказателства, като е стигнал до извода, че всичките те са в хармонично единство и водят до единствения извод, че Т. е автор на деянието. Не установил допуснати нарушения на процесуалните правила при реализирането на административно наказателната отговорност, което го е мотивирало да постанови решение за изменение на обжалваното наказателно постановление в частта за размера на санкцията. Съдът, противно на наведените в жалбата твърдения, е обсъдил финансовото положение на жалбоподателя, факта че е пенсионер, смекчаващото обстоятелство, че отпадъците са премахнати на следващия ден и е намалил размера на наложената санкция на минималния такъв, предвиден за това нарушени. Обсъдил е и разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, като е изложил изводи за неприложимост на същата към конкретния случай.

Касационният състав на съда, след като обсъди събраните по делото доказателства, наведените от жалбоподателя касационни основания, доводите и становищата на страните и като извърши на основание чл. 218, ал. 2 от АПК служебна проверка на валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното съдебно решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната инстанция счита, че районният съд е изложил съображения, които настоящият съдебен състав намира за правилни и споделя на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, изречение второ. Фактическата обстановка по делото е правилно установена въз основа на събраните доказателства. В жалбата си до районния съд Т. не оспорва, че на посочените дата и място е изхвърлил процесните отпадъци, но сочи, че това е сторил с цел да заравни наличните по пътя дупки и неравности, следователно тя е

обществено-полезна дейност и не е налице умисъл за извършване на нарушението. Неоснователно се възразява в касационната жалба, че съдът не е отчетел тези обстоятелства, а е приел, че отпадъците са изхвърлени. Въззивния съд е описал всички обстоятелства, като е изложил мотиви кои от тях счита за доказани и кои не, както и при какви мотиви те са осъществени. Установеният изхвърлен отпадък, представлява строителен такъв по смисъла на закона. Същият е положен върху пътното платно, следователно не на определените за него места. Събрани по надлежния ред са доказателства, които сочат на умисъл за извършване на нарушението, а именно изхвърляне на строителен отпадък на нерегламентирани за това места, а не на желание да се отремонтира участък от пътя.

Не се споделят твърденията за допуснати съществени процесуални нарушения в АУАН и НП. Нарушението е описано в достатъчна конкретика и при посочване на правнолевантните факти. Не е налице „доразвиване на обстоятелствената част на АУАН“, доколкото за свидетелските показания на присъствалите при изготвянето му лица е допустимо да изложат и обстоятелства, извън посочените в документите, без това да представлява доразвиване на фактическата обстановка, а лични възприятия за събития, съпътстващи релевантните такива. Неправилно е схващането, че в АУАН и НП следва да се опишат абсолютни всички факти и обстоятелства, не е необходимо да има изложени „конкретни подробности и констатации, описание на всяко едно отделно действие, както и поведението на нарушителя“. За валидното съставяне на АУАН и НП е достатъчно посочване на необходимите реквизити, посочени в чл. 42 от ЗАНН и чл. 57 от ЗАНН.

По отношение на приложения фотоматериал и отказа на въззивния съд да извърши експертиза, то настоящата инстанция счита и това възражение за неоснователно, доколкото приложените по делото снимки не представляват единствено доказателство, което да обосновава обвинителната теза, те не са ценени като такива и не обосновават самостоятелно изводите за отговорността на жалбоподателя. Извън тези снимки, по делото е налице достатъчно категоричен доказателствен материал, който обосновава изводите на СРС, т.е експертиза на тези несъставени по надлежния ред доказателствени средства би била напълно излишна.

Не се споделят и доводите относно „маловажност на случая“. Съдът е развил аргументи, които напълно се споделят от настоящия състав.

По отношение на твърдението, че в АУАН не е отразено дали свидетелите са присъствали при установяването на нарушението или при съставянето на акта, то съгласно разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, актът за установяване на административно нарушение се съставя в присъствие на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението, като изключенията на този принцип са регламентирани в, ал. 2 на тази норма. В настоящия случай АУАН е съставен в присъствието на нарушителя Т., както и в присъствието на двама свидетели, от което следва, че при съставяне на процесния АУАН е спазено изискването на чл. 40, ал.1 от ЗАНН. Не е от съществено значение за процесуалната годност на АУАН в същия да е посочено дали свидетелите са такива на установяване на нарушението или на съставяне на акта, подобно неуточняване не опорочава акта до

степен на невъзможност същия да удостовери сочените в него обстоятелства.

Оплакванията за необоснованост на решението касаят вътрешното убеждение на съдията докладчик по отношение на установените по делото факти, но не водят до необоснованост на решението.

Фактическата обстановка по делото е правилно установена въз основа на събраните доказателства. Съгласно чл. 133, ал. 1, т. 1 от Закона за управление на отпадъците се наказва с глоба от 300.00 до 1000.00 лв. физическо лице, което изхвърля отпадъци на неразрешени за това места. Правилно административнонаказващият орган е квалифицирал установеното деяние на Т. именно по посочения текст на закона. Правилно въззивния съд е намалил и определил размера на глобата на 300.00 лв., като е взел предвид специфичните по случая обстоятелства.

С оглед на гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение на СРС не страда от пороци водещи до неговата отмяна, не са налице наведените касационни оплаквания, поради което същото следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

Ответникът не е претендирал разноски пред касационната инстанция , поради което такива не следва да се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 1 от АПК, АССГ, 13к.с.

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2366/22.05.2023 г., постановено по АНД № 7601/2022 г. по описа на СРС

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.